

ת"פ 6714/06/14 - מדינת ישראל נגד נדב שמואל זינגר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6714-06-14 מדינת ישראל נ' שמואל זינגר

לפני כבוד השופט ירון גת

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עדי חביב ועו"ד ורד שעשע

נגד

הנאשמים נדב שמואל זינגר

ע"י ב"כ עו"ד מורן גרוס

גזר דין

מבוא:

1. הנאשם הורשע ביום 23.5.17, בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסכמה דיונית, בביצוע עבירה של **דרישת נכס באיומים**, על פי סעיף 404 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, כשנתיים עובר ליום 24.12.12, הנאשם עבד בחברת פלאפון, ובמסגרת עבודתו הכיר את המתלון ואת אביו ונתן להם שירותי תמיכה ורכישה של פלאפונים. ביום 3.12.12, בשעה 11:30 או בסמוך לכך, קיבל המתלון טלפון מאדם שהזדהה כשמעון זריהן, אשר טען באזני המתלון כי השתחרר לאחרונה מבית הכלא וכי בפשיטה שנערכה בביתו נתפסו 3 מכשירי אייפון הרשומים על שמו של המתלון, וכעת הוא דורש מהמתלון כי יחזיר לו את שווים בסכום של כ-20,000 ₪. שמעון אף אמר למתלון כי הוא יודע היכן המתלון ובני משפחתו גרים וכי יפגע בהם. המתלון ביקש משמעון שיתקשר בעוד 20 דקות, ומיד צלצל לנאשם לאור היכרותו עמו. הנאשם אמר למתלון כי יבדוק את העניין, ותוך 5 דקות חזר למתלון והציע לו כי יהיה ערב לחוב וכי כעת כל השיחות והסדרת החוב יתנהלו רק באמצעותו. לאחר מספר שיחות בין הנאשם למתלון, סוכם כי המתלון ייפגש עם הנאשם ברחוב המגיד בתל-אביב וימסור לו תשלום של 2,000 ₪, וכעבור יומיים תשלום נוסף של 4,000 ₪. המתלון נפגש עם הנאשם, מסר לו את הכסף, ושאל אותו היכן שמעון. הנאשם השיב למתלון כי שמעון ואחרים עוקבים אחריו, שכן הוא עובר דרכם בכל פעם בטרם הוא נפגש עם המתלון. לאחר מספר ימים הגיעה דרישה נוספת למתלון לתשלום של 7,000 ₪ נוספים, שבעקבותיה החליט המתלון להפסיק לשלם. בהמשך התקשר אדם שהזדהה כרוברט אל אחות המתלון, איים עליה וציין כי כיום החוב עומד על סכום של 34,000 ₪. כמו-כן, התקשר למתלון אדם שאמר לו כי עליו להשיג את הכסף עד למחרת היום ולא, הוא יפרק כל עצם בגופו. בשלב זה החליט המתלון לערב את המשטרה. ביום 24.12.12, קבע המתלון עם

הנאשם כי ימסור לו כסף. באותן נסיבות הנאשם התקשר למתלונן ואמר לו שהוא רואה שהזמין משטרה ועל כן נתן לו הנחיות כיצד להעביר את הכסף ללא מפגש ביניהם, ובהמשך פנה לחברת שליחויות על מנת שתשלח שליח בשמו לאסוף את הכסף. בהמשך לכך הנאשם נעצר וברכבו נתפסו 6 טלפונים סלולריים וכרטיסי סים שבהם נעשה שימוש בכל השיחות, כמפורט לעיל.

3. הנאשם נעדר עבר פלילי.

4. ההגנה ביקשה כי אורה על ביטול הרשעתו של הנאשם וכי אסטה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, ואילו המאשימה התנגדה לביטול הרשעת הנאשם והתנגדה לסטייה ממתחם העונש ההולם.

5. הנאשם הופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן ובהמשך הופנה גם לקבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות.

מתסקיר שירות המבחן מיום 18.9.17, עולה כי הנאשם בן 32, גרוש, מתגורר עם בת זוגתו. הנאשם עובד כרנטגנאי בבית החולים "שיבא תל השומר". הנאשם סיים 12 שנות לימוד ושירת בצבא שירות מלא במשטרה הצבאית. במהלך השנים 2013-2016 למד ב"אוניברסיטת בר אילן" תואר בראשון במדעי החברה ומדעי החיים.

מעיון בגיליון הרישום הפלילי נראה כי הנאשם נעדר עבר פלילי. שירות המבחן מסר כי הנאשם הגיע לפגישות עמם והדגיש את מאמציו לתפקוד תקין, אך לצד זאת, בשיחות עמו הוא התקשה להתייחס לנסיבות ביצוע העבירה והמניעים לה. הנאשם טען להיכרות מוקדמת בינו לבין המתלונן ועוד אמר כי לא היה לו כל רווח כספי מביצוע העבירה. בניסיון של שירות המבחן לבחון עם הנאשם את שורש הבעיה, התקשה הנאשם לקחת אחריות מלאה על חומרת העבירה והתקשה להתייחס לפגיעה ולנזק אשר גרם בהתנהגותו למתלונן. הנאשם הביע בפני שירות המבחן את חששו מההשלכות על הרשעתו בדין ביחס להמשך עיסוקו. הנאשם הדגיש את חריגות העבירה ואת קשריו הבינאישיים ושלל עמדות הנותנות לגיטימציה לעבריינות כאמצעי לפתרון בעיות, תוך שהוא ממשיך להתמיד ולתפקד באשר המישורים. הנאשם הביע אמביוולנטיות ביחס לאפשרות להתעמק בדפוסיו ההתנהגותיים. מחד גיסא, הביע מוטיבציה מילולית ראשונית לבחון את בחירותיו והחיבור לקשריו השוליים בעבר. מאידך גיסא, הוא איננו פנוי להשתלבות בטיפול מהסיבה שאמו מיועדת לעבור ניתוח והוא במהלך מעבר דירה. שירות המבחן שוחח עם המתלונן ועולה כי הוא ואביו נפגעו מאוד בשל התנהגותו המאיימת של הנאשם.

שירות המבחן מתרשם כי העבירה נעשתה על רקע קשיים רגשיים ומתוך רצון לקבל הכרה במעמד, ובצרכי שליטה וכוח. עוד התרשמו כי הנאשם איננו מודע להתנהגותו העבריינית ולחומרתה, מרוכז בעיקר בעצמו מאז ביצוע העבירה. כגורמי סיכון, שירות המבחן שקל את אופי העבירה, חומרתה והאיסור שבה. כמו כן, שקל את הקושי של הנאשם לקחת אחריות מלאה על העבירה והיעדר הבנה לבעייתיות שבהתנהגותו. כגורמי סיכוי, נראה כי מדובר באדם אשר במהלך חייו תפקד באופן נורמטיבי, נעדר הרשעות קודמות ומשקיע מאמצים וכוחות בתפקוד תקין.

עקב חוסר שיתוף פעולה, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, והמליץ על עבודות שירות ומאסר על תנאי.

מתסקיר שירות המבחן מיום 26.3.18 עולה כי במהלך הדחייה האחרונה הנאשם הגיע כנדרש ושיתף פעולה בהליך הטיפול. הנאשם טען כי כיום, בניגוד לעבר, מודע יותר לבחירותיו המוטעות, להתנהגותו המניפולטיבית, לדפוסיו הבעייתיים ולקבלת החלטות המוטעות בחייו. הנאשם מסר כי החל טיפול פסיכולוגי פרטי לאחרונה. נראה כי במהלך הדחייה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקי מב"ד נוספים. שירות המבחן רואה בכוונתו לעבור הליך טיפולי כדרך משמעותית ועל כן מבקש מבית המשפט דחייה נוספת בעניינו.

מתסקיר שירות המבחן מיום 21.6.18 עולה כי במהלך הדחייה הנוכחית, המשיך שירות המבחן במעקב אחר הנאשם ונראה כי לא נפתחו כנגדו תיקי מב"ד נוספים. הנאשם סיפר כי לאחרונה פנה מיוזמתו לפסיכולוג אחר במסגרת קופת החולים והחל בטיפול אצלו. שירות המבחן ניסה ליצור קשר עם הפסיכולוג על מנת לברר על טיב ההתקדמות, אך עד לכתבת התסקיר לא הספיקו לקבל את מבוקשם. שירות המבחן הבין את מספר הדחיות אך ראה בכוונתו של הנאשם לעבור הליך טיפולי כדרך משמעותית ועל כן ביקש מבית המשפט דחייה נוספת בעניינו שבמהלכה יוכל לקבל מידע מהפסיכולוג של הנאשם על טיב הטיפול.

מתסקיר שירות המבחן מיום 15.10.18 עולה כי במהלך הדחייה הנוכחית המשיך שירות המבחן בטיפול עם הנאשם ונראה כי לא נפתחו כנגדו תיקי מב"ד נוספים. הנאשם התמיד בהליך הטיפול ושיתף בתכנים הנסובים סביב קשריו הבינאישיים, הזוגיים והמשפחתיים ובדפוסיו העומדים בבסיס ביצוע העבירה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הפיק את הלקחים מאז ביצוע העבירה, בחן את התנהגותו באופן ביקורתי ומודע להשלכות התנהלותו עליו ועל אחרים. על מנת להמשיך את השתלבותו בהליך הטיפול, שירות המבחן המליץ להעמידו בצו מבחן למשך שנה, לצד ביצוע של"ץ בהיקף של 200 שעות, ופיצוי כספי למתלונן. כמו כן, לאור רקעו הנורמטיבי של הנאשם והיעדר הרשעות קודמות לצד שיתוף פעולה עם ההליך הטיפולי, ולאור חששו של הנאשם מפגיעה בעבודתו כתוצאה מההרשעה, שירות המבחן המליץ גם לבטל את הרשעתו של הנאשם. תסקיר שירות המבחן לא היה מפורט דיו בהקשר הטיפול הפרטני שעובר הנאשם ועל כן נדחה הדיון ולקבלת תסקיר מפורט יותר.

מתסקיר שירות המבחן מיום 23.12.18 עולה כי במהלך הדחייה הנוכחית, המשיך שירות המבחן לעקוב אחר הנאשם ונראה כי לא נפתחו כנגדו תיקי מב"ד נוספים. מתסקיר שירות המבחן עולה שהבין מהנאשם ומהפסיכולוג כי הנאשם נמצא בטיפול רציף מיוני 2018. מאינפורמציה שהתקבלה מהפסיכולוג עולה כי הנאשם מתמיד בהליך הטיפול ומשתף בפתיחות ובכנות בתכנים אישיים, חברתיים, משפחתיים וזוגיים. כמו כן, הנאשם נמנע ממערכות יחסים שוליות ומהישנות ביצוע עבירות נוספות. לפיכך, שירות המבחן חזר על המלצתו להטלת צו מבחן למשך שנה, לצד ביצוע של"ץ בהיקף של 200 שעות ופיצוי כספי למתלונן. כמו כן, שירות המבחן חזר על המלצתו לבטל את הרשעת הנאשם.

6. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 18.11.19 עולה כי הנאשם נמצא מתאים לריצוי עונש בעבודות שירות, וצוינו המקום המיועד לריצוי עבודות השירות והמועד המומלץ לתחילת העבודות.

טענות הצדדים:

7. טענות המאשימה:

המאשימה טענה כי יש להחמיר בעונשו של הנאשם מכיוון שמדובר בתיק חמור המגולל מסכת עבריינית שלמה

המצויה ברף החומרה הגבוהה. הנאשם איים על המתלונן בצוותא חדא עם אחרים על-מנת לדרוש מהמתלונן כספים בסכומים לא מבוטלים. במסגרת הנסיבות לחומרה, המאשימה הדגישה את הניצול לרעה של ההיכרות המוקדמת בין הנאשם לבין המתלונן ואת העובדה שהמתלונן שם מבטחו בנאשם והאמין בו, את התכנון של העבירה שעל פי נסיבות ביצועה הצריכה מחשבה מוקדמת ותחכום (כך, למשל, עשה הנאשם שימוש בחברה שליחיות על מנת להרחיק עצמו ולחמוק מהמשטרה), את העובדה שדרישת התשלום נשאה פרי וכספים בסכומים לא מבוטלים הועברו על פיה, את העובדה שלא מדובר באירוע נקודתי ורגעי אלא באירוע שנמשך תקופה ולאחר זמן מה מהדרישה הראשונה והתשלום הראשון הגיעה דרישת תשלום נוספת מלווה באיומים, ואת העובדה שהנאשם פעל בצורה עבריינית ולא נרתע ולא חדל ממעשיו גם לאחר שידע כי המתלונן פנה למשטרה. במעשיו, פגע הנאשם בערכים המוגנים של זכות האדם לשלוות נפשו ולהגה על רכשו. מידת הפגיעה נמצאת ברף הגבוה.

מתחם העונש ההולם שהוצג על ידי המאשימה נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בהקשר זה, המאשימה הפנתה לת"פ (שלום באר שבע) 44750-03-16 מ"י נ' פוז'בצ'בסקי, שבו נקבע מתחם ענישה של 7-20 חודשי מאסר בפועל בגין דרישת נכס באיומים וגניבה, ולע"פ 7315/13 בילאל נ' מ"י, שבו נקבע מתחם ענישה של 12-28 חודשי מאסר בפועל בגין דרישת נכס באיומים, החזקת סכין וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

לטענת המאשימה, אין מקום לביטול ההרשעה בתיק זה, משום שהנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו לעניין זה בהלכת כתב; ראשית, טיב העבירה ונסיבות ביצועה מצויים ברף חומרה גבוה שאינו מאפשר ביטול ההרשעה. שנית, ההגנה לא הוכיחה כי הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה תביא לפגיעה מוחשית, קונקרטיית וודאית בשיקומו ובפרנסתו, שכן מהמסמך **2/נ** שהוגש מטעם ההגנה עולה כי בבחינת התאמתו של מועמד למשרה או לקידום בשירות המדינה, כל מקרה נבחן לגופו ושאלת ההרשעה הפלילית הנה אחד השיקולים שמשקלים ולגורמים הרלוונטיים יש שיקול דעת להחליט בעניין על אף ההרשעה.

עוד סבורה המאשימה כי אין במקרה דנן הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. לפי תסקירי שירות המבחן, הנאשם התקשה בתחילה לקחת אחריות ולהירתם להליך הטיפול. בהמשך חל שינוי אצל הנאשם, אך המאשימה סבורה שהסיבה לשינוי נעוצה בפחד מההליך המשפטי. באשר לחלוף הזמן, המאשימה אמרה שמדובר בתיק שהיחידה החוקרת התקשתה לחקור אותו. בסופו של דבר, הוגש כתב אישום בשנת 2014, ומאז לא היו דחיות מצד המאשימה. הנאשם כפר בכתב האישום ביום 11.9.16, התיק נקבע להוכחות, והיו מספר דחיות עד שהנאשם הודה בביצוע העבירות במסגרת הסדר טיעון ביום 5.7.17.

על כן, המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש של מאסר ברף התחתון של מתחם הענישה, לצד עונש של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן, שיהיה לפחות בגובה הכספים שנלקחו באיומים. זאת, בהתחשב בכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, לא ביצע עבירות נוספות מאז האירוע, והודה, נטל אחריות וחסך בזמן שיפוטי יקר.

8. טענות ההגנה:

טרם הטיעונים לעונש הגישה ההגנה מסמכים בעניינו של הנאשם וכן נשמעה עדות אופי מטעם אמו של הנאשם.

ההגנה הגישה אסופת תעודות הצטיינות והערכה של הנאשם בעבודתו, בלימודיו ובשירותו הצבאי (נ/1). כן הגישה ההגנה תעודת עובד ציבור מטעם הגב' ליטל אילון ממשד הבריאות לעניין השלכותיה של הרשעה פלילית על העסקתו ועל אופק קידומו של הנאשם בתחום הרנטגן בבתי חולים ממשלתיים, ממנה עולה כי אין לפסול מועמד למשרה בשירות המדינה רק בשל עברו הפלילי, אך "בהתאם לנוהל, על ועדת הבוחנים להביא במכלול שיקוליה גם את העובדה כי מתקיימים נגדו הליכים פליליים או משמעתיים או שהוא בעל עבר פלילי או משמעתית" ו"כל מקרה נבחן לגופו" (נ/2).

אמו של הנאשם, הגברת אודליה זינגר, העידה כי הנאשם הוא אדם טוב, חיובי ונורמטיבי, שתמיד מסייע מאוד לה ולבית, לרבות כלכלית, ותמיד נכון לסייע לזולת. הנאשם מגיע מבית נורמטיבי והאירוע בגינו הורשע הוא חריג בנוף חייו ובנוף חיי המשפחה. המשפחה תומכת בנאשם וההתרשמות היא שהנאשם למד את לקחו. מאז האירוע הנאשם ערך שינויים משמעותיים בחייו, בחר בדרך חדשה, למד והשקיע מאמצים רבים על מנת להיות מוכשר כטכנאי רנטגן, וכיום הוא עובד קשה מאוד לפרנסתו. לכן, לטעמה, יש לתת לו הזדמנות להמשיך את חייו ללא סנקציות נוספות.

הנאשם, בדברו האחרון, דיבר בהתרגשות רבה. הנאשם הביע חרטה מלאה על מעשיו וסיפר כי על אף הזמן שחלף מהאירוע הוא עדיין חושב על האירוע והיה רוצה להשיב את הגלגל לאחור. עוד סיפר הנאשם אודות התהליך שעבר מאז האירוע, שכלל השקעה רבה בלימודים ובעבודה, לצד הליך טיפולי מקצועי בו הוא לוקח חלק עד היום. הנאשם הביע את חששו הרב מפני הרשעתו בפלילים ופגיעתה בהמשך חייו, וציין את המחיר האישי הכבד ששילם בגין הסתבכותו הפלילית בתיק זה (לא אפרט את הדברים מפאת צנעת הפרט).

ההגנה טענה כי במקרה דנן מתקיימות נסיבות ייחודיות בגין יש לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום וכן יש לבטל את הרשעתו של הנאשם בהתאם להמלצת תסקירי שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונשים כעולה מהמלצות התסקירים.

באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה טענה ההגנה כי מעשיו של הנאשם אינם מצויים ברף החומרה הגבוה. מעובדות כתב האישום עולה שמדובר בסיפור מורכב, שמלבד הנאשם מעורבים בו גורמים עברייניים, אותם הכיר הנאשם במסגרת עבודתו הקודמת בחברת טלפונים. מעורבותו של הנאשם באירוע החלה רק לאחר פניית המתלונן אליו לעזרתו ונבעה מרצונו של הנאשם לסייע למתלונן. הנאשם לא נקט באלימות פיזית כלשהי והנזק שנגרם למתלונן אינו כבד. כמו כן, הנאשם עצמו לא איים על המתלונן ישירות. בנוסף, מדובר בסך הכל בשני אירועים נקודתיים שאירעו לאורך שבועיים, ולא לאורך פרק זמן ארוך יותר.

מתחם העונש ההולם שהוצג על ידי ההגנה נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל. בהקשר זה, ההגנה הפנתה לת"פ (שלום ראש"צ) 28656-04-14 מ"י נ' ויקטור עטיה, שבו הנאשם הורשע בסחיטה באיומים ובתקיפה, ובית המשפט הסתפק בהארכת מאסר על תנאי ובהטלת של"צ, תוך חריגה ממתחם העונש ההולם משיקול של שיקום הנאשם.

כאמור, ההגנה ביקשה לסטות במקרה דנן ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, וכן לבטל את הרשעת הנאשם ולהשית עליו עונש של של"צ, צו מבחן ופיצוי למתלונן, כהמלצת שירות המבחן.

ראשית, יש לשקול את ביטול ההרשעה לנוכח השיהוי הבלתי מוצדק ובלתי מוסבר בהגשת כתב האישום - האירוע ארע בחודש דצמבר 2012 וכתב האישום הוגש רק בחודש יוני 2014, קרי כשנה וחצי לאחר מכן, מבלי שניתן הסבר המניח את הדעת באשר לשיהוי זה. שנית, במשך 7 השנים שחלפו מאז האירוע, הנאשם לא ביצע עבירות נוספות, והדבר מעיד על כך שהנאשם אדם נורמטיבי ושמדובר באירוע נקודתי וחריג בנוף חייו, וכן על כך שהנאשם עבר הליך שיקומי ממשי. בהקשר זה הפנתה ההגנה גם לתעודות ההצטיינות וההערכה **נ/1**. מכאן גם שהסיכוי שהנאשם ישוב לבצע עבירה פלילית הוא קלוש. שלישית, במסגרת ההליך המשפטי הנאשם עבר הליך שיקומי ממושך ומוצלח ועד היום ממשיך לקבל טיפול, כעולה מתסקירי שירות המבחן. רביעית, במהלך השנים מאז האירוע הנאשם סיים לימודים אקדמאיים קשים והוא עובד כיום כטכנאי רנטגן ויש לו שאיפות להתקדם בעבודתו, וזאת כפי שאף עלה מדברי הנאשם ואמו.

לפיכך, ההגנה סבורה כי הנאשם עומד בתנאים של הלכת כתב לביטול ההרשעה, הן מבחינת טיב העבירה ונסיבות ביצועה הייחודיות כפי שפרטה ההגנה, והן מבחינת הפגיעה בשיקומו ובפרנסתו, שכן, כעולה מהמסמך **נ/2**, עברו הפלילי יישקל במסגרת בחינת התאמתו למשרה בשירות המדינה וישמש לרעתו.

על האמור לעיל, הוסיפה ההגנה, כי יש לסטות ממתחם העונש ההולם גם לאור עברו הפלילי הנקי לפני ביצוע העבירה ומאז ביצועה במשך 7 שנים, הודייתו של הנאשם בעבירה ונטילת האחריות המלאה, ייתור הצורך בשמיעת עדויות המתלונן ומשפחתו, והחיסכון בזמן השיפוט.

דין והכרעה:

9. שאלת ביטול ההרשעה

כידוע, בהתאם לחוק ולפסיקה, הכלל הוא כי יש להרשיע נאשם שבית המשפט קבע שביצע את מעשה העבירה המיוחס לו בכתב האישום. הימנעות מהרשעה או ביטולה הם חריג לכלל.

בבוא בית המשפט לשקול האם ישנה הצדקה לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים על בית המשפט לבחון, בעיקרו של דבר ועל פי **הלכת כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**), את התקיימותם של שני תנאים מצטברים.

התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

התנאי השני הוא, כי על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה, מוחשית וקונקרטית בשיקום הנאשם.

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון פעמים רבות, לרבות בעת האחרונה.

באשר לסוג העבירה, מדובר בעבירה חמורה יחסית מסוג פשע, שהעונש הקבוע לצדה הוא עד 5 שנות מאסר. העבירה פוגעת בערכים החברתיים שעניינם הגנה על שלומו של אדם, על ביטחונו, על שלווה נפשית, על תחושת בטחונו האישית, ועל רכוש וקניינו - וזאת במידה בינונית עד גבוהה.

עיון בפסיקה בעניין ביטול הרשעה בעבירות דומות מעלה כי על פי רוב, לנוכח חומרת העבירה, בתי המשפט דחו את הטענה כי מדובר בעבירה שלפי סוגה ניתן לבטל את ההרשעה בגינה. עם זאת, ישנם מקרים חריגים בהם בוטלה הרשעה גם בעבירות מסוג זה, כמו למשל בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.4.14), שם הורשעו הנאשמים בעבירות חמורות של סחיטה באיומים וקשירת קשר, אך בית המשפט העליון ביטל את הרשעתם והטיל עליהם צו מבחן וצו של"ץ, וזאת לאור הנסיבות בהן חלף זמן רב מאז ביצוע העבירות ועד לגזירת הדין במהלכו עברו הנאשמים שינוי ניכר, לאור שיהוי בהגשת כתב האישום, ובפרט לאור גילם הצעיר מאוד של הנאשמים בעת ביצוע העבירות.

נסיבות ביצוע העבירה דגן מצויות במדרג חמורה בינוני. מחד גיסא, לחומרה, יש לשקול כי מדובר בהתנהגות עבריינית ממש, תוך שהנאשם משתף פעולה עם גורמים עברייניים בדרישת הכספים שלוותה באיומים חמורים, ומהווה חוליה בביצוע המעשים. הנאשם איים על המתלונן בצוואת חדא עם אחרים על-מנת לדרוש ממנו כספים בסכומים לא מבוטלים. עוד יש לשקול את התכנון של העבירה, שעל פי נסיבות ביצועה הצריכה מחשבה מוקדמת ותחכום (כך, למשל, עשה הנאשם שימוש בחברת שליחויות על מנת להרחיק עצמו ולחמוק מהמשטרה). כמו כן, יש לשקול כי מדובר באירוע שהתמשך מספר שבועות, בהם קיבל המתלונן מספר דרישות תשלום תוך השמעת איומים חמורים, כאשר לאחר זמן מה מהדרישה הראשונה והתשלום הראשון הגיעה דרישת תשלום נוספת מלווה באיומים חמורים. על כן לא מדובר באירוע נקודתי, רגעי או חד פעמי. בנוסף יש לשקול את הניצול לרעה של ההיכרות המוקדמת בין הנאשם לבין המתלונן ויחסיהם על רקע מסחרי, ואת העובדה שהמתלונן שם מבטחו בנאשם והאמין בו והנאשם מעל באמון זה. עוד יש לשקול כי הנאשם פעל בצורה עבריינית ולא נרתע ולא חדל ממעשיו גם לאחר שידע כי המתלונן פנה למשטרה. כן, יש לשקול את הפגיעה הכלכלית הלא מבוטלת במתלונן כתוצאה מהאירוע (ולא נטען כי הנאשם פיצה את המתלונן בגין פגיעה זו עד כה), וכן את הפגיעה הנפשית והרגשית בו, המובנת מאלוה (כפי שעלתה גם מתסקיר שירות המבחן).

מאידך גיסא, לקולה, יש לשקול כי בהתאם לכתב האישום הנאשם לא היה הגורם העברייני המרכזי מאחורי האירוע, ומלבד הנאשם היו מעורבים בו גורמים עברייניים אחרים, שהם אלו שעמדו לכאורה מאחורי האיומים ודרישות הכספים. כמו כן, מכתב האישום עולה כי מעורבותו של הנאשם באירוע החלה רק לאחר פניית המתלונן אליו לעזרתו. בנוסף, מכתב האישום עולה כי הנאשם עצמו לא איים על המתלונן ישירות, וכן עולה כי הנאשם לא נקט באלימות פיזית כלשהי באירוע. כמו כן, לא נטען בכתב האישום כי הנאשם הפיק רווח כספי כתוצאה מהמעשים.

לאחר בחינת סוג העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דגן, כאמור לעיל, אני סבור כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דגן מצויים על קו הגבול המאפשר בדוחק רב לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. כאמור, מדובר בעבירה חמורה יחסית מסוג פשע, הפוגעת בערכים חברתיים חשובים במידה בינונית-גבוהה. כמו כן, נסיבות ביצוע העבירה במקרה דגן כוללות נסיבות מחמירות משמעותיות לא מעטות. מנגד, ישנן מספר נסיבות לקולה הממעיטות במידה מסוימת מחומרת

המעשים. מכאן, ובהתחשב בפסיקה הרלוונטית בסוגיה זו ביחס לעבירה זו, מדובר במקרה גבולי המאפשר אך בדוחק רב לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע אדם בפלילים.

לפיכך, לנוכח גבוליות המקרה מבחינת סוג העבירה ונסיבות ביצועה, נכון וראוי לדרוש מההגנה לעמוד בתנאי השני שנקבע ב**הלכת כתב** - לפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה, מוחשית וקונקרטית בשיקום הנאשם - בצורה מלאה ומדויקת, בהתאם לכללים שנקבעו בפסיקה. על כן, על מנת לעמוד בתנאי זה במלואו, על ההגנה להראות בצורה ברורה כי הותרת הרשעת הנאשם על כנה תוביל לפגיעה חמורה, מוחשית וקונקרטית בשיקומו ובפרנסתו.

הנאשם נעדר עבר פלילי, זו מעידתו היחידה בפלילים, הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, למד וקיבל הכשרה מקצועית ממשית, עובד כיום כטכנאי רנטגן בבית החולים "תל-השומר" עם שאיפות ותוכניות להתקדם במקום העבודה, ונראה כי אין לו דפוסי התנהגות אלימים והסיכון שישבו לבצע עבירות נמוך. הנאשם הציג תעודות הצטיינות והערכה (נ/1) המעידות על אופיו הנורמטיבי ועל כך שהעבירה שביצע היא חריגה בנוף חייו לפני כן ואחרי כן, וכך גם עלה מעדות אמו ומדבריו של הנאשם עצמו בדברו האחרון.

הנאשם הודה בעבירה, קיבל אחריות מלאה לביצועה והביע חרטה על המעשה, כעולה מתסקירי שירות המבחן ומדברי הנאשם בדברו האחרון. בהודייתו הנאשם אף ייתר את הצורך בשמיעת עדויות המתלונן ומשפחתו, וחסך בזמן שיפוטי יקר.

כתב האישום בעניינו של הנאשם הוגש כשנה וחצי לאחר ביצוע העבירה, ומאז ביצוע העבירה חלפו כשבע שנים. מאז ביצוע העבירה הנאשם לא הסתבך במעורבות נוספת בפלילים וכן עבר הליך טיפולי-שיקומי ממשי ומוצלח, כעולה מתסקירי שירות המבחן. הנאשם ממשיך בטיפול עד היום. אלו מלמדים על כך שהנאשם אדם נורמטיבי ושמדובר באירוע נקודתי וחריג בנוף חייו. מתסקירי שירות המבחן, שתוכנם פורט לעיל, ניכר כי הנאשם עבר כבר דרך מאז בוצעה העבירה.

שירות המבחן המליץ באופן ברור על ביטול הרשעתו של הנאשם לנוכח האמור ולנוכח חששו של הנאשם מפני פגיעה בעבודתו ובקידומו באם תיוותר הרשעתו על כנה.

כל אלו עומדים לזכותו של הנאשם במידה משמעותית, ואף מצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם בעניינו, כפי שינומק בהמשך.

דא עקא, לנוכח קביעתי כי גבוליות המקרה מבחינת סוג העבירה ונסיבות ביצועה מחייבת דרישה מההגנה לעמוד בתנאי השני שנקבע ב**הלכת כתב**, לפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה, מוחשית וקונקרטית בשיקום הנאשם ובפרנסתו, בצורה מלאה ומדויקת, ולאחר בחינת המסמכים שהציגה ההגנה לביסוס התקיימותו של תנאי זה במקרה דנן, סבורני כי אין מנוס מקביעה שההגנה לא הצליחה להראות שההרשעה תפגע פגיעה חמורה, מוחשית וקונקרטית בשיקום הנאשם ובפרנסתו.

הנאשם הגיש את המסמך נ/2 שמטרתו להראות כי הותרת הרשעתו על כנה תפגע פגיעה חמורה, מוחשית וקונקרטית בשיקומו ובפרנסתו. כאמור, נ/2 הינו תעודת עובד ציבור ממשד הבריאות לעניין השלכותיה של הרשעה פלילית על העסקתו ועל אופק קידומו של הנאשם בתחום הרנטגן בבתי חולים ממשלתיים. מהמסמך

עולה כי אין לפסול מועמד למשרה בשירות המדינה רק בשל עברו הפלילי, אך "בהתאם לנוהל, על ועדת הבחנים להביא במכלול שיקוליה גם את העובדה כי מתקיימים נגדו הליכים פליליים או משמעתיים או שהוא בעל עבר פלילי או משמעתי" ו"כל מקרה נבחן לגופו". הנה כי כן, מהמסמך **נ/2** עולה כי הותרת הרשעת הנאשם על כנה, הגם שתישקל כשיקול רלוונטי בשאלת המשך העסקתו וקידומו, לא תוביל בהכרח לפיטוריו ואף לא תמנע באופן קטגורי את אפשרות קידומו. ההרשעה הפלילית הנה נתון אחד מתוך מכלול השיקולים ששוקלים הגורמים המוסמכים וכל מקרה נבחן לגופו, כך שיש לאותם גורמים שיקול דעת בהחלטתם והם יכולים להחליט על המשך העסקתו ואף על קידומו של הנאשם חרף הרשעתו. בתי המשפט קבעו לא אחת כי במקרה בו לגורם המוסמך יש שיקול דעת והוא יכול להחליט החלטה חיובית בעניינו של אדם חרף הרשעתו, אין מדובר בפגיעה מוחשית, ודאית וקונקרטית בשיקומו ובפרנסתו של האדם כנדרש בהלכת **כתב** (ראו, למשל: רע"פ 1097/19 **בצלאל נ' מדינת ישראל** (18.4.18); רע"פ 2403/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.4.19)).

לפיכך, הגם שברי כי להותרת הרשעת הנאשם על כנה עלולה להיות השפעה על עבודתו וקידומו, ובהמשך לקביעתי כי על ההגנה לעמוד במקרה דנן בכל תנאי הלכת **כתב** בצורה מלאה ומדויקת - אני סבור כי ההגנה לא הוכיחה במקרה דנן שהותרת הרשעתו של הנאשם על כנה תביא לפגיעה מוחשית, קונקרטית וודאית בשיקומו ובפרנסתו.

אשר על כן, על אף העולה מתסקירי שירות המבחן והמלצותיו, ולאחר בחינת המסמך **נ/2** שהציג הנאשם ויתר טענות ההגנה בהקשר זה, סבורני כי הנאשם לא הצליח במקרה דנן להביא ראיות במידה מספקת לכך שהותרת הרשעתו על כנה תוביל לפגיעה קונקרטית, מוחשית וחמורה בעיסוקו, ולכך שכפועל יוצא יפגע שיקומו ויפגע הליך השתלבותו בחברה.

לפיכך, אני קובע כי הנאשם אינו עומד בכל תנאים שנקבעו בפסיקה המאפשרים חריגה מהכלל בדבר הרשעה והמצדיקים את ביטול הרשעתו.

אעיר כי יש לאבחן את נסיבות עניינו של הנאשם מנסיבות המקרה בע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, על אף חומרת העבירות בעניין פלוני ועל אף הדמיון בין המקרים מבחינת חלוף הזמן והשיהוי בהגשת כתב האישום, וזאת מאחר ושיקול מרכזי לביטול הרשעת הנאשמים בעניין פלוני היה גילם הצעיר מאוד של הנאשמים בעת ביצוע העבירות, נתון שאינו מתקיים בענייננו.

על כן, אני דוחה את בקשת הנאשם להורות על ביטול הרשעתו.

לצד האמור, מכלול הנתונים האמורים, ובפרט הליך שיקומו המוצלח של הנאשם והזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירה, מצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום במקרה דנן.

10. מתחם העונש ההולם:

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע, בטרם קביעת העונש המתאים, מתחם עונש הולם למעשה

העבירה בהתאם לעקרון ההלימה ותוך התחשבות במידת הפגיעה בערך החברתי, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

כאמור לעיל, הערכים החברתיים אשר נפגעו במקרה דנן הם הגנה על שלומו של אדם, על ביטחונו, על שלווה נפשו, על תחושת בטחונו האישי, ועל רכושו וקניינו, והפגיעה בערכים אלו היא במידה בינונית עד גבוהה.

בחנית מדיניות הענישה הנהוגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים, החל מ-6 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, וכלה ב-20 חודשי מאסר בפועל (ת"פ (שלום ב"ש) 44750-03-16 **מדינת ישראל נ' פוז'צ'בסקי**; ע"פ (חיפה) 726/05 **אזולאי נ' מדינת ישראל**; ע"פ 7315/13 **בילאל נ' מדינת ישראל** (25.2.14); ת"פ (מחוזי ב"ש) 3966-04-15 **מדינת ישראל נ' אלעסם** (1.2.16); ע"פ 7538/11 **גיגי נ' מדינת ישראל** (21.2.12)).

בקביעת המתחם לקחתי בחשבון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

כאמור לעיל, מחד גיסא, לחומרה, יש לשקול כי מדובר בהתנהגות עבריינית ממש, תוך שהנאשם משתף פעולה עם גורמים עברייניים בדרישת הכספים שלוותה באיומים חמורים, ומהווה חוליה בביצוע המעשים. הנאשם איים על המתלון בצוותא חדא עם אחרים על-מנת לדרוש ממנו כספים בסכומים לא מבוטלים. עוד יש לשקול את התכנון של העבירה, שעל פי נסיבות ביצועה הצריכה מחשבה מוקדמת ותחכום (כך, למשל, עשה הנאשם שימוש בחברת שליחויות על מנת להרחיק עצמו ולחמוק מהמשטרה). כמו כן, יש לשקול כי מדובר באירוע שהתמשך מספר שבועות, בהם קיבל המתלון מספר דרישות תשלום תוך השמעת איומים חמורים, כאשר לאחר זמן מה מהדרישה הראשונה והתשלום הראשון הגיעה דרישת תשלום נוספת מלווה באיומים חמורים. על כן לא מדובר באירוע נקודתי, רגעי או חד פעמי. בנוסף יש לשקול את הניצול לרעה של ההיכרות המוקדמת בין הנאשם לבין המתלון ויחסיהם על רקע מסחרי, ואת העובדה שהמתלון שם מבטחו בנאשם והאמין בו והנאשם מעל באמון זה. עוד יש לשקול כי הנאשם פעל בצורה עבריינית ולא נרתע ולא חדל ממעשיו גם לאחר שידע כי המתלון פנה למשטרה. כן, יש לשקול את הפגיעה הכלכלית הלא מבוטלת במתלון כתוצאה מהאירוע, וכן את הפגיעה הנפשית והרגשית בו, המובנת מאליה (כפי שעלתה גם מתסקיר שירות המבחן).

מאידך גיסא, לקולה, יש לשקול כי בהתאם לכתב האישום הנאשם לא היה הגורם העברייני המרכזי מאחורי האירוע, ומלבד הנאשם היו מעורבים בו גורמים עברייניים אחרים, שהם אלו שעמדו לכאורה מאחורי האיומים ודרישות הכספים. כמו כן, מכתב האישום עולה כי מעורבותו של הנאשם באירוע החלה רק לאחר פניית המתלון אליו לעזרתו. בנוסף, מכתב האישום עולה כי הנאשם עצמו לא איים על המתלון ישירות, וכן עולה כי הנאשם לא נקט באלימות פיזית כלשהי באירוע. כמו כן, לא נטען בכתב האישום כי הנאשם הפיק רווח כספי כתוצאה מהמעשים.

לאור כלל האמור לעיל סבורני כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן הוא בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

11. סטייה ממתחם העונש ההולם וגזירת עונשו של הנאשם:

במקרה דנן מצאתי נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם לקולה משיקולי שיקום.

בהתאם להוראת סעיף 40ד לחוק העונשין רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולה משיקולי שיקום אם מצא כי הנאשם **"השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**. בהקשר זה נפסק כי לשם סטייה מן המתחם יש להצביע על **פוטנציאל שיקומי גבוה** (ראו: ע"פ 1288/17 **מדינת ישראל נ' שנהר**, פסקה 24 (3.10.2017); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (14.7.2013)). עוד נפסק כי במקרה בו המדובר במעשה עבירה חמור בית המשפט לא יסתפק בפוטנציאל שיקום ממשי, אלא שעליו להידרש ולפרט בדבר קיומן של **"נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן"** לשם סטייה ממתחם העונש ההולם (ע"פ 2125/18 **דוד נ' מדינת ישראל** (18.12.18)).

לאחר בחינת נסיבותיו הייחודיות של המקרה דנן, לרבות הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, וכן לאחר בחינת נסיבותיו הייחודיות של הנאשם דנן סבורני כי, חרף חומרת העבירה, מתקיימות במקרה דנן "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן" המלמדות על פוטנציאל שיקומי גבוה, באופן המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם לקולה משיקולי שיקום.

כאמור, הנאשם נעדר כל עבר פלילי, זוהי מעידתו היחידה בפלילים, הוא אדם צעיר יחסית המנהל אורח חיים נורמטיבי, הוא למד וקיבל הכשרה מקצועית ממשית, והוא עובד כיום כטכנאי רנטגן בבית החולים "תל-השומר" עם שאיפות ותוכניות להתקדם במקום העבודה, ונראה כי אין לו דפוסי התנהגות אלימים והסיכון שישוּב לבצע עבירות נמוך. הנאשם הציג תעודות הצטיינות והערכה (**נ/1**) המעידות על אופיו הנורמטיבי ועל כך שהעבירה שביצע היא חריגה בנוף חייו לפני כן ואחרי כן, וכך גם עלה מעדות אמו ומדבריו של הנאשם עצמו בדברו האחרון. הנאשם אף שילם מחיר אישי כבד בגין הסתבכותו הפלילית הנדונה, כפי שעלה מדברו האחרון.

הנאשם הודה בעבירה, קיבל אחריות מלאה לביצועה והביע חרטה על המעשה, כעולה מתסקירי שירות המבחן ומדבריו הנאשם בדברו האחרון. בהודייתו הנאשם אף ייתר את הצורך בשמיעת עדויות המתלונן ומשפחתו, וחסך בזמן שיפוטי יקר.

זאת ועוד, כתב האישום בעניינו של הנאשם הוגש כשנה וחצי לאחר ביצוע העבירה, ומאז ביצוע העבירה חלפו כשבע שנים. מאז ביצוע העבירה הנאשם לא הסתבך במעורבות נוספת בפלילים וכן עבר הליך טיפולי-שיקומי ממשי ומוצלח, כעולה מתסקירי שירות המבחן. הנאשם ממשיך בטיפול עד היום. אלו מלמדים על כך שהנאשם אדם נורמטיבי ושמדובר באירוע נקודתי וחרג בנוף חייו. מתסקירי שירות המבחן, שתוכנם פורט לעיל, ניכר כי הנאשם עבר כבר דרך מאז בוצעה העבירה. לפיכך, יש לתת לחלוף הזמן ולשיהוי בהגשת כתב האישום משקל משמעותי במקרה דנן.

שירות המבחן המליץ באופן ברור על פנייה לכיוון השיקומי-חינוכי בעניינו של הנאשם לאור כל האמור והמליץ להשית על הנאשם צו מבחן למשך שנה, לצד ביצוע של"ץ בהיקף 200 שעות ופיצוי כספי למתלונן.

נוסף לכך, מהמסמך שהציג הנאשם לגבי הפגיעה האפשרית בעבודתו (**נ/2**) עולה כי להותרת הרשעת הנאשם על כנה עלולה להיות השפעה מסוימת על עבודתו ועל קידומו ויש לתת משקל גם לנתון זה.

סבורני כי מכלל האמור עולה שבמקרה דנן מתקיימות "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן" המלמדות על פוטנציאל

שיקומי גבוה של הנאשם, באופן המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם לקולה משיקולי שיקום.

זאת ועוד, לנוכח המאמצים הרבים שעשה הנאשם על מנת להתקבל למקום עבודתו הנוכחי כטכנאי רנטגן בבית החולים "תל השומר" כחלק מהליך שיקומו, ומאחר שנראה כי הטלת עונש לריצוי בעבודות שירות תקשה עליו מאוד להמשיך ולעבוד בעבודה זו, סבורני כי מוצדק להימנע מהטלת עונש לריצוי בדרך של עבודות שירות על הנאשם במקרה דנן.

עם זאת, לנוכח חומרת העבירה שביצע הנאשם, אינני סבור כי המלצתו העונשית-חינוכית של שירות המבחן נותנת מענה עונש-חינוכי מספק לחומרת מעשיו של הנאשם, ומאחר שהמלצתו של שירות המבחן הנה בגדר המלצה בלבד, אני סבור כי הגם שיש לסטות ממתחם העונש ההולם יש להטיל על הנאשם עונש חמור יותר מהעונש שהומלץ על ידי שירות המבחן, במובן זה שהיקף השל"ץ וצו המבחן יהיו גדולים יותר מהמומלץ ולצדם יוטלו גם מאסר על תנאי וקנס.

על כן, אני קובע כי **נכון במקרה דנן לסטות ממתחם העונש ההולם ולהטיל על הנאשם מאסר על תנאי, קנס, צו מבחן, של"ץ ופיצוי כספי למתלונן.**

12. לאור המקבץ האמור, ולאחר שנתתי דעתי לתיקון 113 לחוק העונשין ולטיעוני הצדדים, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי **מאסר על תנאי** למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע, וזאת החל מהיום.

3 חודשי **מאסר על תנאי** למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת איומים, וזאת החל מהיום.

ב. **צו מבחן** שתוקפו למשך 18 חודשים מהיום.

ג. **צו של"ץ** בהיקף של 350 שעות, בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן. שירות המבחן יפקח על עבודת הנאשם ויהיה רשאי לשנות את מקום ההשמה במידת הצורך, ללא צו שיפוטי נוסף.

מובהר לנאשם כי הפרת צו השל"ץ ו/או צו המבחן עלולה להביא להפקעתו ולגזירת עונש חלופי.

ד. **קנס** בסך 2,000 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס יופקד בקופת בית המשפט בתוך 90 ימים מהיום.

ה. **פיצוי** על סך 8,000 ש"ח למתלונן, ע"ת 9. סכום הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים רצופים שווים החל מיום 01.03.2020 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכאן. המאשימה תמציא למזכירות בית המשפט את פרטי חשבון המתלונן בתוך 30 ימים מהיום.

המזכירות וההגנה ישלחו העתק מפסק הדין לשירות המבחן.

ניתן צו כללי למוצגים. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם על פי החלטת קצין משטרה.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

20.11.2019

ירון גת, שופט